

Banyolesko aintziraren kondaira

Duela denbora asko, Kataluniako mendi eta baso zabalen arteko txoko ezkutu batean, Gori izeneko erraldoi bat bizi zen. Gori gazteluen dorreak bezain altua eta ehun zaldi bezain indartsua zen, baina bihotz oso samurra eta sentibera zuen.

Gori bakarrik bizi zen basoaren erdian zegoen kobazulo handi batean. Bere etxean zoriontsu izan arren, askotan bakarrik sentitzen zen. Zuhaitz altuen artean ibiltzea eta basoko soinuak entzutea gustatzen zitzaion. Egun batean, paseatzen ari zela, ahots gozo bat entzun zuen abesten. Hain ederra eta melodiosoa zen, ezen Gori soinuari jarraitu baitzion belardi batean loreak biltzen ari zen neska bat ikusi zuen arte.

Neska Alba deitzen zen, eta goizeko lehen eguzki-izpia bezain ederra zen. Bere ilea urrea bezala distiratzen zuen eguzkiak ukitzean, eta bere irribarrea hain distiratsua zen, ezen loreek ere begiratzen ziotela zirudien. Gori berehala maitemindu zen harekin. Baina hurbiltzea pentsatzen zuen bakoitzean, gogorarazten zion bere buruari erraldoi bat zela eta ezin zuela inoiz onartu ez berak ez herriko jendeak.

Gauero, Gori bere kobazuloan eserita zegoen, Alba lehen aldiz ikusi zuen belardiari begira. Tristurak betetzen hasi zitzaion bihotz handia,

eta gau batean, tristura malko bihurtu zen. Gori isilik negarrez hasi zen. Bere malkoak, perla bezain handiak, basoko lur lehorrera erortzen hasi ziren.

Orduz negar egin zuen, eta bere malkoek erreka txiki bat sortu zuten. Orduak aurrera joan ahala eta Gori ezin izan zien malkoak gelditu, erreka ibai txiki bihurtu zen, eta gero, sinestezina bada ere, laku handi bat.

Goizean, Gori negar egiteari utzi zionean, aurrean laku izugarri bat zegoen lehen lur lehorra zegoen lekuan. Lakua distira egiten zuen goizeko eguzkitan, eta olatu bakoitzak Goriren tristuraren zati bat zeramala zirudien.

Ordutik, Banyolesko lakua edertasun eta malenkonia leku bat izan da. Diotenez, lakuko urak erraldoi baten bihotza bezain sakonak eta misteriotsuak dira, eta batzuetan, dena isilduta dagoenean, oihartzun leun bat entzun daiteke, lakua galdutako maitasun baten oroimenez negarrez ariko balitz bezala.

Inguruko herriko haurrek askotan jolasten dute lakuaren ertzean, eta aitona-amonek erraldoiaren eta haren malkoaren istorioa kontatzen diete, leku zoragarri hau sortu zuena. Horrela, Goriren eta haren maitasun erantzungabearen kondaira bizirik dirau, istorioa entzuten duten guztien bihotzak hunkituz.